

pro ACTIUNEA CATOLICA ROMANA

Tribuna libera pentru unirea Bisericilor fundata in 1955 de
CONSTANTIN DRAGAN

50 DE ANI DELA SEMNAREA UNUI TRATAT JUST:

TRATATUL DELA TRIANON

Recentele agitatiei maghiare pe chestia Transilvaniei nu pot folosi decât Rusiei Sovietice

Din nou sunt agitații în presa exilului maghiar ca și în presa oficială dela Budapesta, pe chestiunea Transilvaniei. Valuri de cerneală, de insulte și de falsificări se revarsă peste istoria acestei provincii pur românești pe care un Tratat just, cel dela Trianon, a dat-o definitiv în administrația populației majoritare, adică a românilor, acum peste o jumătate de secol.

Teoriile recente lansate de maghiari ar fi că Volohii, adică românii ar fi descendenții colonilor și sclavilor romani din Albania cari ar fi trăit mai întâi în Bulgaria și mai târziu în Macedonia. În Valahia ar fi ajuns numai grație unor presiuni turcești. Numărul românilor în Transilvania pare a fi fost (după recenta teorie maghiară) atât de modest încât în cronicile din veacul al XVI-lea «nici nu sunt semnalăți» la constituirea Principatului Transilvaniei. Ceva mai mult: teoria cu descendența românilor din colonii lui Traian ar fi lansat-o, abia mai târziu, în veacul al XVIII-lea niste... preoți maghiari din Transilvania.

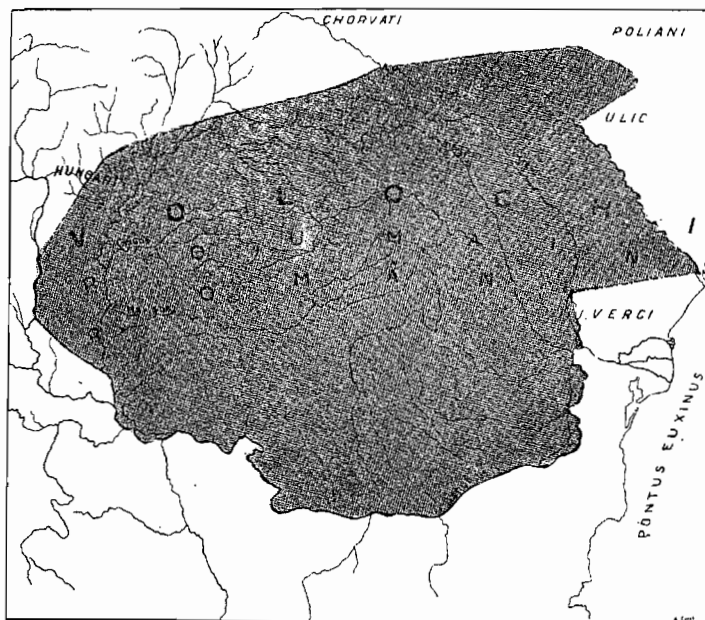
N'ar merita un răspuns și nici măcar un comentariu aceste revelații care au pretentia să fie «istorie» și de care, auzindu-le, orice om cu scaun la cap nu poate decât să surâdă. Dar ele pot fi citite de tinerele generații maghiare cari, neavând alte surse de informație decât cele ce le oferă guvernul, le-ar putea lua în serios. Mai degrabă lor ne adresăm oferindu-le — din surse maghiare — unul sau două mici citate concludente asupra situației din Transilvania.

Seria, în 1791, istoricul Huszti Andras în cunoscuta lucrare: «*O es Ujj Dacia, azaz Erdélynek régi mostani állapotjáról való, Bestben 1791*».

«*Nici o națiune nu posedă o limbă atât de apropiată vechii limbi romane (latine) ca națiunea valahă. Este în asta o probă certă, asupra căreia nu pot fi făcute discuții, că valahii din Ardeal (Transilvania) sunt descendenții colonilor romani, despre cari vom a dauga:*

Numele acestui popor în propria lui limba este Român, cu alte cuvinte «din Roma».

Si iată și vocea unui alt istoric maghiar Paul Hunfalvy, într-o carte publicată la Vie-

Românii (Volohii) dintre Nistru și Tisa (spațiul umbrat) în secolul X, după Cronica lui Nestor.

na în 1886:

«*...Strămoșii românilor de astăzi, n'au încetat niciodată încă din vremea lui Traian (adică de două mii de ani N.N.) să locuiască în vechia Dacie, adică în Transilvania, Moldova și Muntenia. Românii din aceste țări sunt descendenții direcți ai colonilor stabiliți de Traian în Dacia» (PAUL HUNFALVY: Neure Erscheinungen der rumaenischen Geschichtsschreibung. Viena Teschen 1886 p. 9-10).*

Citatele s'ar putea face la infinit și nu sunt suficiente paginile acestei reviste pentru a demonstra, din surse maghiare, cât de românească e Transilvania și cât de absurde sunt agitațiile de azi ale câtorva oameni de rea credință.

Dar noi vom releva — atât celor dela Budapesta cât și maghiarilor din exil — un alt aspect al problemei, cel care ne interesează în actuala conjunctură politică. Atât Ungaria

cât și România (ca și tot Sud-Estul European) sunt victimele abuzului dela Yalta, din 1945, unde anglo-americanii (Churchill și Roosevelt) au cedat exploatarea sovieto-asiatică țării și popoare civilizate comițând unul din cele mai grave delictive din istoria modernă a Europei.

Lupta maghiară, ca și lupta românilor trebuie să fie îndreptată cu toate forțele CONTRA YALTEI și pentru integrarea TUTUROR TARILOR DIN RASARIT în Europa Unită, dela Atlantic la Marea Neagră. E clar că soluția viitorului va fi aceasta, dar acest «viitor» trebuie să-l aducem cât mai aproape de noi. Cu cât ne vom certa cu atât perspectivele se vor îndepărta.

În Europa de mâine Transilvania va fi parte integrantă a acestui splendid continent, ale cărui popoare, în loc de polemici ridicole, pe chestiuni minore, ar trebui să se unească în efortul solidar de a doborî pe adevaratul, și unicul său dusman: **RUSIA**.

Incet dar sigur spre unitate

Ce e adevărat în svonorile în legătură cu « criza ecumenismului » care circula cu insistență de la un timp, și de care s'a ocupat un congres întrunit astă primăvară la Liebfrauenberg?

Ceeace e adevărat e că, în ciuda avertismentelor oficiale venite atât din partea Papii cât și din diferite sectoare ale Bisericii ortodoxe, presiunile în favoarea intercomuniunii continuă; și cu gravă daună pentru cauza ecumenică și pentru adevărata unitate creștină, care e unitatea în aceeași credință, împiedecată și primejduită de aceste intercomuniuni, care, atâta timp cât cauzele divizării Bisericilor nu vor fi eliminate, sunt premature și arbitrare.

E deasemeni adevărat că multe comunități creștine se comportă de la o vreme ca și când piedecile care se opun doritei « communicatio in sacris » ar fi depășite; ca, și când unitatea perfectă ar fi un fapt împlinit. Aceasta cu riscuri mari pentru acea unitate imperfectă care, încet dar sigur, își continuă marșul, încredințând direcția « operațiilor » organismelor interconfesionale. Care, chemate să pregătească drumul unității desăvârșite de mâine, își limitează deocamdată discuțiile la o seamă de probleme marginale, dar de importanță hotărâtoare pentru consolidarea terenului în vederea problemelor teologice majore, care vor fi înfruntate la timp potrivit.

Un astfel de organism ecumenic e așa numitul « Grup mixt de lucru », creat în 1965 la Enugu. Grupul mixt a reușit să asigure mișcării ecumenice un teren dintre cele mai prielnice pentru rezolvarea unor probleme în aparență secundare, dar de care — cum vom vedea — poate depinde succesul sau falimentul acțiunii pentru refacerea unității în Christos a tuturor creștinilor.

Pentru a vă da seama de bunățatea formulei acestui organism ecumenic, e destul să spunem că, început cu șase reprezentanți catolici și opt delegați ai Consiliului Mondial al Bisericilor, « Grupul mixt de lucru » numără azi 14 membri catolici și 24 reprezentând alte Biserici, și constituie o voce oficială a ecumenismului contemporan și un instrument de legatură între Biserica Romano-Catolică și Consiliul Mondial al Bisericilor.

Grupul Mixt se întrunește periodic pentru a discuta problemele apostolatului, ale colaborării intercreștine pe terenul asistențial, și după fiecare sesiune de lucru își publică raportele.

Lucrările acestui organism ecumenic a făcut recent obiectul unei dări de seamă a doctorului Lucas Vischer, directorul Secretariatului « Credință și Constituție » al Consiliului Mondial al Bisericilor, publicată de Revista Ecumenică și ilustrată de păr. Charles Boyer, una din « coloanele » mișcării ecumenice a zilelor noastre, într'un articol apărut acum în urmă în ziarul Vaticanului « L'Os-servatore Romano ».

Prima problemă înfruntată de Grupul Mixt de Lucru a fost posibilitatea unui dialog real între Biserica catolică și Bisericile care fac parte din Consiliul interconfesional de la Geneva.

Prezentată de Conciliul Vatican II ca adevărata Biserică a lui Christos, va putea Biserica latină să conceapă ecumenismul altfel decât ca o mișcare de aducere la sine a celorlalte Biserici?

Greutatea rezolvării unei astfel de probleme, care privește însăși credința catolică și esența acestei Biserici, e evidentă.

Tinându-se seamă de anumite precedente, care au făcut posibilă intrarea Bisericilor ortodoxe în Consiliul Mondial al Bisericilor, s'a ajuns la concluzia că dialogul cu Roma era posibil; cu atât mai mult cu cât, după decretul Conciliului Vatican II asupra ecumenismului, Biserica catolică recunoaște valorile creștine ale altor Biserici, și rămâne disponibilă la acțiunea Spiritului Sfânt pentru progresul unității.

Un precedent care a înlesnit ajungerea la această concluzie e Declarația de la Toronto, din 1950, prin care Consiliul Mondial al Bisericilor recunoaște că nu are o doctrină proprie în materia eclesiologică și că e numai o organizație care dă Bisericilor prilejul de a se întâlni și a dialoga între ele, declarație modificată ulterior, la Noul Delhi, cu o definiție a unității de tendință protestantă. Precedentul acesta lăsa o porțiță deschisă unei eventuale noi modificări care să facă posibil nu numai dialogul cu Biserica catolică, dar intrarea acesteia în Consiliu.

În 1969 a fost instituită în sânul Consiliului Mondial al Bisericilor o comisie specială însărcinată să studieze posibilitățile intrării catolicilor în organismul intereclesial de la Geneva. O schemă provizorie, redactată în vara aceluiaș an, propunea trei soluții: prima era perfecționarea actualului statut al Consiliului; a doua soluție era creie-

rea unui nou Consiliu cu Biserica Catolică; în sfârșit, o a treia soluție — și care a fost socotită cea mai bună, din toate punctele de vedere — era modificarea statutului actual al Consiliului.

Un alt pas ecumenic important a fost introducerea, cu consimțământul Sfântului Scaun, a nouă membri catolici în comisia « Credință și Constituție », care vor studia, împreună cu ceilalți membri, chestiunile fundamentale privitoare la autoritatea Sfintei Scripturi și la cult.

După modelul Secretariatului pentru Unirea Creștinilor Consiliului de la Geneva a creat un Secretariat pentru dialogul cu religiile necreștine și cu ateii. Conducerea uneia din ramurile acestui secretariat, care se ocupă și de popoarele în proces de dezvoltare, a fost încredințată unui preot catolic.

Toate aceste inițiative și realizări ne spun că, departe de a fi « în criză », ecumenismul își continuă cu pas sigur marșul spre unitate.

Pentru a ajunge mai curând la ea, pasul se lungeste uneori mai mult decât ar dori Capii Bisericilor care au răspuns la marea chemare a unității. Dar însăși această nerăbdare, acest exces de zel ecumenic, care se manifestă cu inițiative arbitrare condamnate de cei ce-și dau seamă de primejdiile unei unități pur formale, adică ale unei unități care nu înseamnă întâlnirea tuturor creștinilor în aceeași credință, ne spune că barometrul ecumenismului continuă să promită timp frumos.

miscellanea

Alianța Reformată Mondială, care reprezintă 113 Biserici reformate și presbiteriene, și de altă parte Consiliul Congregaționalist Mondial, ce reprezintă 19 Biserici, se vor contopi într'un singur organism. Importantul pas ecumenic — decis într'o serie de convorbiri avute în 1968 — va fi început în mod oficial printr'o adunare generală, programată pentru 20 august la Nairobi. Reuniunea va fi prezidată de pastorul Carson Blake, secretarul general al Consiliului Mondial al Bisericilor. În decursul reuniunii vor fi precizate structurile noului organism care va cuprinde: un secretariat general și două secții însărcinate cu cercetarea problemelor teologice și ale cooperării.

* * *

Dimensiunea teologică a Israelului ca popor, ca stat și ca entitate politică, a fost obiectul unui seminar de studiu promovat în comun de Secretariatul pentru relațiile ebraico-catolice al Comitetului episcopilor din Statele Unite pentru problemele ecumenice și inter-religioase și de departamentul « Credință și Ordine » al Consiliului Bisericilor din Statele Unite. La întrunire, care s'a desfășurat la New York, au luat parte 26 de studenți catolici și protestanți, cu asistența a doi consulenți de religie ebraică.

* * *

O inițiativă ecumenică pentru punerea la zi a clerului s'a încheiat de curând la Rubaga, în apropiere de Kampala, în Uganda. Pentru

prima dată în istoria creștinismului ugandez, preoți catolici și pastori anglicani, în afară de diverși laici, au fost de acord să urmeze un curs asupra activității grupului promovat de Bisericile respective. Inițiativa aceasta a avut de scop ca intereștii să recunoască valabilitatea și tehnicile de lucru efectuate în grup.

* * *

La Madrid a avut loc de curând o conferință ecumenică autorizată de Comisiunea spaniolă « Justitia et Pax », Tema acestei întruniri mondiale pentru pace a fost: « Educarea la pace prin împăcare ». La congres au luat parte între alții, președintele Comisiei spaniole « Justitia et Pax », mons. Moralejo, episcop de Huelva, și doctorul Taibo, episcop al Bisericii reformate spaniole. Inițiativa se încadrează în manifestațiile programate de Biserică pentru anul 1970, în vederea sensibilizării conștiinței creștine față de problema păcii, a dezvoltării și a dreptății între popoare.

“Ereziile” lui Roger Garrandy

Care din cele două teze — afirmarea pluralității cailor naționale spde socialism, sau oportunitatea și posibilitatea dialogului marxismului cu religiile, în general, și cu catolicii în special — a fost adevărata cauză a expulzării filosofului Roger Garrandy din partidul comunist francez? După ziaristul Gianfranco Morra, care a dedicat recent două articole « cazului Garrandy » în oficiosul Vaticanului « L'Osservatore Romano », motivul

acestei expulzări, care a făcut senzație în Occident, trebuie căutat în atitudinea revizionistă a filosofului francez, atitudine în contrast cu linia partidelor comuniste occidentale aliniate cu centrala ideologică moscovită, și nu în dialogul cu catolicii propus de Garrandy, care în realitate corespunde planului de acțiune marxist de fagocitare și de instrumentalizare a religiilor pentru edificarea socialismului.

Pentru Garrandy critica laică de derivație iluministă și pozitivistă, după care religia e un « mit » (pentru Marx era « iluzie » și « alienare ») e perfect valabilă. « Gândirea — scrie Garrandy în volumul « *Marxisme du XX-e siècle* », apărut în 1966, adică într-o epocă în care actuala victimă a ortodoxiei marxiste era încă una din coloanele gândirii și propagandei sovietice, « la început mitică și rituală, gândirea cedează tehnicii și științei ». Se produce astfel « o fractură de metodă și o opoziție », mitul fiind « trecutul științei, dar în același timp contrarul ei, de oarece mitul nu se supune, ca ipoteza științifică, unui criteriu al practicei ».

Dacă însă religia e încă « iluzia » denunțată de Marx, nu totdeauna această iluzie e și o « alienare ». Si tocmai aici trebuie căutată noutatea tezei lui Garrandy, care, anticipată în 1949 în volumul « *L'Eglise, le communisme et les chretiens* », își va avea formularea deplină în coincidență cu pontificatul lui Ioan XXIII și cu Conciliul Vatican II, unul și altul interpretate în sens strict secular și politic ». Pentru Garrandy religia creștină nu mai e o « suprastructură alienantă », ci i se recunoaște o funcție istorică pozitivă în enunțarea și apărarea primatului persoanei omenești. « In religie — scrie el — iluzia continuă desigur, dar în același timp religia constituie un protest împotriva nedreptății sociale. Așadar ea nu e numai o ideologie alienantă, cum susținea Marx, ci e și un apel de eliberare ».

« De aceea — citează Gianfranco Morra din volumul « *Qu'est-ce que la morale marxiste?* » — să nu disprețuim și să nu ne batem joc de creștini pentru credința, dragostea și speranțele lor. Datoria noastră e să lucrăm și să luptăm ca aceste expresii ale creștinismului să nu rămână etern iluzorii. Datoria noastră de

comuniști e aceea de a apropia omul de visele sale cele mai frumoase și de speranțele sale cele mai mari; de a-l apropia, practic și real de ele, pentru ca creștinii să găsească pe pământul nostru un început al cerului la care aspiră ».

Natural, acest rol progresist e tipic pentru religie, dar nu și pentru Biserică. Aceasta, începând de la Constantin cel Mare, s'a aliat totdeauna cu puterea politică, transformându-se într-o instituție conservatoare și reacționară. Numai odată cu pontificatul Papii Ioan și cu Teilhard de Chardin Biserica a ieșit din făgașul acesta. Dar — continuă Garrandy — aceasta nu fără dificultăți și recidive de dominație temporală: de unde marea utilitate a marxismului și a comunismului, care trebuie să-i ajute pe creștini să se elibereze de suprastructurile autoritare ale Bisericii. Numai atunci dialogul poate deveni o colaborare pentru edificarea, împreună cu creștinii, a « Societății omului ».

O examinare, fie chiar pripită a tezelor lui Garrandy asupra religiei nu lasă nici o îndoială asupra totalei sale incapacități de înțelegere a fenomenului religios — subliniază autorul articolelor dedicate « cazului Garrandy ». Noi — precizează Gianfranco Morra — nu vrem să punem în discuție buna credință a filosofului expulzat, afirmând că deschiderea sa

spre catolicism e o simplă tactică pentru interesarea masselor catolice în lupta de clasă și în mișcările revoluționare. Un lucru de care nu ne mai putem îndoi e că Garrandy, atunci când vorbește de religie, în realitate interpretează, în coincidență cu miturile neomodernismului catolic, creierea lumii în termeni de divinizare antropocentrică a istoriei și a tehnicii. Intruparea ca exaltare a vizației « civitas humana », transcendența ca ultimă prioritate istorică și temporală, viitorul escatologic ca viitor secular și lumesc ».

O astfel de interpretare a religiei e dezvoltată de Garrandy pe temeiul categoriilor extrareligioase și cu scopuri pur politice, scrie autorul articolelor citate, de oarece trece sub tăcere tot ceea ce e inconciliabil între marxism și religie, între socialism și creștinism; acea concepție despre om de care, cum recunoaște însuși Garrandy, problema politică nu poate fi despărțită. Or, această concepție e antropocentrică și antropolatră în comunism, pe când în creștinism ea e umanistă și teocentrică.

Așadar — încheie autorul — e de la sine înțeles că « un dialog ca acela propus de Garrandy nu e un dialog între marxism și religie, ci devine exclusiv un dialog între marxism și o religie lipsită de religiozitate, care ar renunța, la misiunea ei mântuitoare ».

INUNDATILE DIN ROMANIA

Intre mule de daruri în ajutorarea populației românești lovite de inundațiile din primăvara acestui an semnalăm un gest emoționant: contribuția unui grup de tineri elevi din clasele primare dela Școala San Francesco d'Assisi din Roma.

Apelul lansat de către Societatea Academică Română, de Revista "Azione Ecumenica Europea" și de Comunitatea românească din Italia a avut un puternic ecou: prin Crucea Rosie Italiană s'au expediat în țară 12 vagoane cu alimente, îmbrăcăminte și doctorii. In fotografie, dela stânga la dreapta: Profesoara ce a condus copiii dela Școala S. Francesco, Prof. Bruno Manzone, președintele secției italiene a Societății Academice Române, vechi și încercat amic al țării noastre și Doamna Tessa Roman, dela Fundația Europeană Dragan.

Noul "Indreptar Ecumenic"

« E necesar ca toți creștinii, dar în special aceia cărora le-a fost încredințată o misiune sau o însărcinare specială în societate, să se simtă însuflețiți de spiritul ecumenic »: aceasta e premiza de la care pleacă partea a doua a Indreptarului Ecumenic adică a normelor oficiale pentru aplicarea celor stabilite de Conciliul Vatican II în materie de ecumenism, ilustrată recent de Cardinalul Jan Willebrands, Președintele Secretariatului pentru Unirea Creștinilor.

Documentul înfruntă problema concilierii — în general, și la toate nivelurile formației superioare a clerului — a câtorva din principiile inderogabile ale credinței catolice și ale concepției Bisericii catolice asupra ecumenismului, cu diferitele situații în care se desfășoară activitatea institutelor de educație religioasă superioară.

Si tocmai ținându-se seamă de varietatea acestor contexte de ambianță, documentul sugerează ca principiile și propunerile cu caracter general să fie aplicate la condițiile locale de către episcopi și de către Conferințele Episcopale.

În scopul acesta autoritățile episcopale sunt invitate să se consulte cu rectorii și administratorii institutelor, cu stareții — când e vorba de institute care funcționează în mănăstiri — și dacă socotesc necesar, chiar cu reprezentanții studenților.

După ce a amintit pe scurt conținutul primei părți a Indreptarului Ecumenic, publicat în 1967, Cardinalul Willebrands a făcut o expunere detaliată a părții a doua a documentului, care e dedicată exclusiv temeii « Ecumenismul în învățământul superior ».

Conciliul Vatican II a stabilit că între creștinii care aparțin altor confesiuni și creștinii catolici « există un anumit grad de comuniune »; o « comuniune imperfectă ». Redactorii documentului și-au pus așadar întrebarea în ce fel și în ce măsură formația religioasă și spirituală, la nivel universitar, a catolicilor poate fi făcută în comun cu ne-catolicii, dat fiind că răspunerile lor în societate sunt aceleași.

Actualul Indreptar, care e precedat de o introducere lămuritoare a temei sale centrale se compune din patru capitole:

- 1) principiile generale și subsidiare asupra formației ecumenice;
- 2) dimensiunea ecumenică a formației teologice și religioase;
- 3) norme speciale pentru formația ecumenică;
- 4) colaborarea catolicilor cu ceilalți creștini pe planul instituțiilor și al persoanelor.

Cardinalul Willebrands a amintit apoi principiile generale de care institutele superioare de formație religioasă și spirituală trebuie să țină seamă: în primul rând e necesar să se ceară tuturor acelor care se dedică activității ecumenice « o bună cunoaștere a credinței proprii și o adesiune convinsă la ea ».

Documentul subliniază că o căutare autentică a căilor și mijloacelor ecumenice exclude « indiferența spirituală, falsul irenism și orice adaptare oportunistă și ușurată la exigențele lumii ».

Se cere, apoi, o deschidere sufletească cu

adevărat ecumenică, în sensul că dialogul face necesar « un spirit deschis, cu vădite înclinații la o viață cu rădăcini adânci în credința proprie », și care, pe temeiul unei bune cunoașteri a altor doctrine, să « recunoască creștinismul altora ». De aici îndemnul adresat de document credincioșilor de a-și « hrăni viața spirituală cu comorile diferitelor tradiții creștine ale trecutului și ale prezentului ».

Un alt principiu de care va trebui să se țină seamă e « gradualitatea formației », care « exclude experiențe și contacte ecumenice premature, atâta timp cât pregătirea și gradul de maturitate intelectuală a studenților n'au atins un nivel de absolută siguranță. S'ar risca, altminteri, compromiterea însăși formației ecumenice și chiar soliditatea credinței lor ».

Privitor la metodele concrete de studiu documentul afirmă că ecumenismul trebuie să constituie, pe de o parte o materie de sine stătătoare, în învățământul religios superior, iar pe de altă parte trebuie să « inspire » celelalte materii, mai ales materiile teologice.

E prevăzută deasemeni creierea unor institute interconfesionale, deosebit de folositoare în regiunile unde Bisericile și comunitățile eclesiale au nevoie să colaboreze între ele pentru rezolvarea problemelor de interes comun, ca activitățile misionare, contactele cu religiile necreștine, combaterea ateismului, etc.

Forme speciale de colaborare pot fi realizate între facultățile teologice catolice și ne-

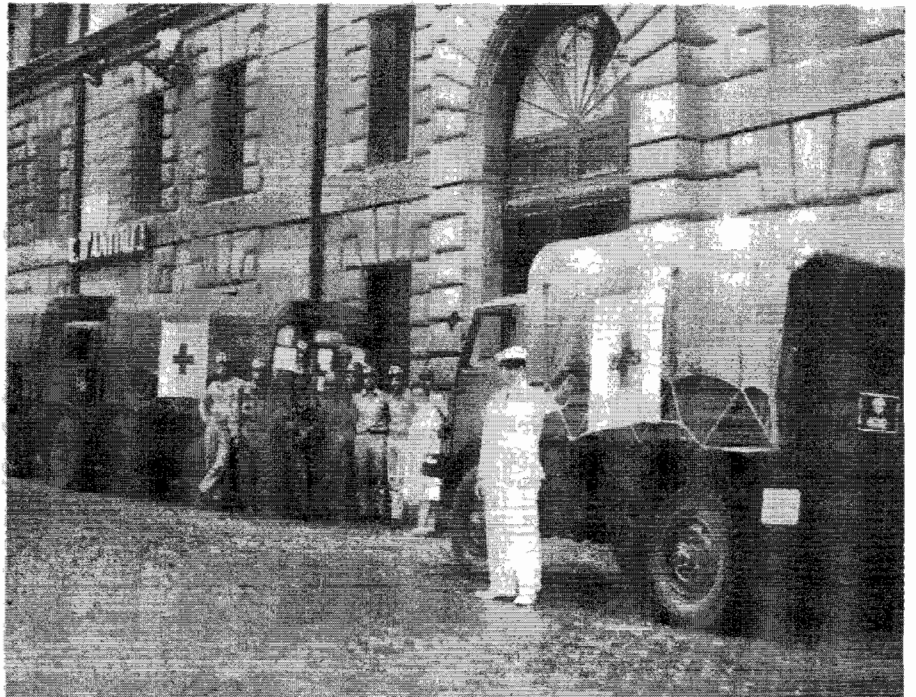
catolice, prin schimburi de profesori și prin recunoașterea reciprocă a studiilor respective. Documentul atrage însă atenția asupra necesității păstrării « caracterului natural » al institutelor catolice, cărora trebuie să li se garanteze dreptul de a-și forma proprii studenți și de a-i instrui în doctrina catolică.

Studenții catolici pot urma cursurile unor institute necatolice, dacă autoritățile lor religioase ar constata folosul acestor cursuri pentru completarea formației lor, și în orice caz « numai după constatatarea maturității lor psihologice și spirituale ».

Noul « Indreptar Ecumenic precizează că » în timp ce formația comună și sistematică a studenților va fi încredințată profesorilor catolici, mai ales în materie de exegeză, teologie dogmatică și teologie morală, studenții vor putea frecventa paralel cursuri de limbi biblice, de sociologie religioasă și de materii practice. Asistarea la cursurile care privesc aspecte doctrinare e lăsată la aprecierea superiorilor religioși și a directorilor institutelor.

« Mișcarea ecumenică — și-a încheiat expunerea Cardinalul Willebrands — face, cu această a două parte a Indreptarului Ecumenic, un mare pas înainte pe calea indicată de Conciliul Vatican II pentru unificarea tuturor acelor care cred în Christos și înțeleg sa-L mărturisească cu unitatea lor pentru ca omenirea să creadă în misiunea Bisericii lui Christos și să-și găsească în întemeietorul ei unitatea și mântuirea.

12 VAGOANE CU AJUTOARE SPRE ROMANIA

In piața Foro Traiano No. 1 din Roma — sediul Fundației Europene Dragan — zeci de automobile ale Crucii Rosii Italiene au încărcat alimentele, îmbracamîntea și doctoriile destinate României, transportandu-le până la Trieste unde s'a format trenul cu 12 vagoane destinat populației greu încercate de inundații.